

Dokumenti Drugog vatikanskog koncila:

II. Dogmatska konstitucija "Lumen gentium"

8. Crkva, hodočasnica kroz povijest prema nebeskoj domovini (Otk 7,9-10).

Braćo i sestre,

zadržavajući se danas na jednome dijelu VII. poglavlja konstitucije Drugoga vatikanskog koncila o Crkvi, razmišljamo o jednoj njezinoj bitnoj oznaci: eshatološkoj dimenziji. Naime, Crkva hodi ovom zemaljskom poviješću uvijek upravljena konačnom cilju, a to je nebeska domovina. Riječ je o dimenziji koja je bitna, a ipak ju često zanemarujemo ili umanjujemo, jer smo previše usredotočeni na ono što je neposredno vidljivo i na konkretnu dinamiku života kršćanske zajednice.

Crkva je Božji narod koji putuje kroz povijest, a svrha svega njezina djelovanja jest Kraljevstvo Božje (usp. LG 9). Isus je započeo Crkvu upravo naviještajući to Kraljevstvo ljubavi, pravde i mira (usp. LG 5). Stoga smo pozvani gledati spasenje u Kristu kao stvarnost koja obuhvaća i zajednicu i čitav svemir, te upraviti pogled prema tom konačnom obzoru, kako bismo u njegovu svjetlu mjerili i vrednovali sve.

Crkva živi u povijesti služeći dolasku Kraljevstva Božjega u svijetu. Ona svima i uvijek naviješta riječi toga obećanja, prima njegov zalog u slavlju sakramenata, osobito Euharistije, te njegovu logiku ostvaruje i doživljava u odnosima ljubavi i služenja. Osim toga, svjesna je da je mjesto i sredstvo gdje se sjedinjenje s Kristom ostvaruje "prisnije" (LG 48), a istodobno priznaje da Bog po Duhu Svetom može darovati spasenje i izvan njezinih vidljivih granica. U tom smislu konstitucija "Lumen gentium" iznosi važnu tvrdnju: Crkva je "sveopći sakrament spasenja" (LG 48), to jest znak i oruđe one punine života i mira, koju Bog obećava. To znači da se ona ne poistovjećuje u potpunosti s Kraljevstvom Božjim, nego je njegova klica i početak, jer će dovršenje biti darovano čovječanstvu i svemu stvorenju tek na kraju.

Vjernici u Kristu, stoga, hode ovom zemaljskom poviješću, obilježenom sazrijevanjem dobra, ali i nepravdama i patnjama, ne zavaravajući se ni očajavajući; oni žive usmjereni obećanjem koje dolazi od Onoga koji "sve čini novim" (Otk 21,5). Crkva, dakle, izvršava svoje poslanje između "već" početka Božjega kraljevstva u Isusu i "još ne" njegova obećanog i očekivanog dovršenja. Čuvarica nade koja obasjava put, ona je također pozvana jasno govoriti kako bi odbacila sve što ponižava život i priječi njegov razvoj te se zauzeti za siromašne, potlačene, žrtve nasilja i rata i sve koji trpe na tijelu i u duhu (usp. Kompendij socijalnog nauka Crkve, br. 159).

Kao znak i sakrament Kraljevstva, Crkva je hodočasnički Božji narod na zemlji koji, upravo polazeći od konačnog obećanja, u svjetlu Evanđelja čita i tumači tijek povijesti, razotkrivajući zlo u svim njegovim oblicima te riječima i djelima naviještajući spasenje koje Krist želi ostvariti za cijelo čovječanstvo i svoje Kraljevstvo pravde, ljubavi i mira. Crkva ne naviješta samu sebe. Naprotiv, u njoj sve mora upućivati na spasenje u Kristu.

U toj je perspektivi Crkva pozvana ponizno priznati ljudsku krhkost i prolaznost svojih ustanova koje, premda su u službi Kraljevstva Božjega, nose prolazni lik ovoga svijeta (usp. LG 48). Ni jedna crkvena ustanova ne smije biti apsolutizirana. Štoviše, budući da žive u

povijesti i vremenu, pozvane su na trajno obraćenje, na obnovu oblika i reformu struktura, na neprestano preporođenje odnosa, kako bi uistinu odgovarale svome poslanju.

U obzoru Kraljevstva Božjega valja promatrati i odnos između kršćana koji danas vrše svoje poslanje i onih koji su već završili svoj zemaljski hod te se nalaze u stanju čišćenja ili blaženstva. "Lumen gentium" uči da svi kršćani tvore jednu Crkvu, da postoji zajedništvo i sudioništvo u duhovnim dobrima utemeljeno na jedinstvu svih vjernika s Kristom, te bratska skrb između zemaljske i nebeske Crkve: ono zajedništvo svetih koje se osobito očituje u liturgiji (usp. LG 49-51). Moleći za pokojne i slijedeći stope onih koji su već živjeli kao Isusovi učenici, i mi dobivamo snagu na svome putu te produbljujemo klanjanje Bogu: obilježeni jednim Duhom i sjedinjeni u jednoj liturgiji, zajedno s onima koji su nas pretekli u vjeri hvalimo i slavimo Presveto Trojstvo.

Zahvalni smo koncilskim ocima što su nas podsjetili na ovu tako važnu i lijepu dimenziju kršćanskog života te nastojimo njegovati ju u vlastitome životu.